

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 52

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 03/11/2006

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, xin chào mọi người. Hôm nay có 42 câu hỏi, chúng ta cố gắng tranh thủ thời gian. Câu hỏi đầu tiên là câu hỏi của đồng tu Indonesia.

Hỏi: Xin hỏi năm 2007 nước Mỹ có gặp tai họa lớn hay không?

Đáp: Chuyện này không thể hỏi tôi được, chuyện này phải hỏi Thượng đế. Thông thường chúng ta xem xét khách quan thì toàn thế giới hiện nay, cũng bao gồm một số nhà lãnh đạo đều rõ ràng cảm nhận được động loạn bất an, đích thực là sống trong đau khổ, cũng đều tìm kiếm phương pháp làm thế nào có thể hóa giải. Trước đây lý niệm hóa giải vẫn đề bị sai lầm, dùng trấn áp, báo thù, vũ lực. Từ sau sự kiện 11-9 mọi người mới nghiêm túc phản tỉnh, phương thức này trên thực tế là oán thù kết với người khác càng kết càng sâu, không có cách nào hóa giải. Nước Mỹ cũng nhiều lần trải qua nỗi đau từ chiến tranh Triều Tiên, chiến tranh Việt Nam và phát động chiến tranh ở Trung Đông, cho nên tư tưởng hiện tại đã khác trước đây. Nếu chúng ta có thể suy nghĩ và bước tới con đường hòa bình thì cho dù có tai họa cũng có thể hóa giải. Cho nên thông thường mà nói, chúng ta đối với tiền đồ của thế giới vẫn là lạc quan.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc, câu hỏi đầu tiên là của đồng tu ở Thiên Tân. Xin hỏi ý nghĩa và tác dụng của việc xây dựng trung tâm đa nguyên văn hóa là gì? Đạo tràng ở Thiên Tân nên làm như thế nào?

Đáp: Mục đích chính của đa nguyên văn hóa là đoàn kết văn hóa khác nhau, tôn giáo khác nhau, dân tộc khác nhau, cuối cùng đạt được đất nước khác nhau; mục đích cuối cùng là thế giới hòa bình, hy vọng có thể hóa giải hết thảm xung đột, mọi người trên toàn thế giới đều có thể trở thành người một nhà, đôi bên tôn trọng lẫn nhau, kính yêu lẫn nhau. Tức là câu “phàm là người, đều yêu thương” nói tới trong Đệ Tử Quy, đây chính là mục đích của đa nguyên văn hóa và phương hướng của đa nguyên văn hóa. Bất luận họ là người nước nào, cũng bất luận họ là chủng tộc nào,

người da trắng, người da đen đều không phân biệt, chỉ cần là người thì chúng ta đều dùng tâm bình đẳng để quan tâm, để chăm sóc, hợp tác cùng nhau. Đây là ý nghĩa của đa nguyên văn hóa.

Đạo tràng Thiên Tân là nơi rất đặc thù, sau khi tôi tìm hiểu, các bạn là đạo tràng Phật giáo. Đạo tràng Phật giáo dùng trung tâm đa nguyên văn hóa, phía trước phải treo biển “Trung tâm đa nguyên văn hóa Phật giáo”, như vậy mới phù hợp. Nếu chỉ là trung tâm đa nguyên văn hóa thì sẽ khiến người khác sanh ra quan niệm sai lầm. Đa nguyên trong Phật giáo, là dùng Phật giáo làm chủ đạo để phổ biến đa nguyên văn hóa, như vậy cũng rất tốt, cũng rất hiếm có. Tức là giữa các tầng lớp văn hóa khác nhau, chúng ta bắt đầu từ tôn giáo, đoàn kết tất cả các tôn giáo khác nhau, làm từ phương hướng này sẽ rất có ý nghĩa.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, Phật giáo tại sao có thể sẽ bị đứt rễ? Nên làm thế nào để tiếp nối huệ mạng Phật?

Đáp: Đây là vấn đề lớn, mắt chúng ta nhìn thấy Phật giáo thực sự có khả năng đứt rễ. Phải làm thế nào để tiếp nối huệ mạng Phật? Phải thực sự phát tâm Bồ-đề, phải thực sự y giáo phụng hành. Phật nói với chúng ta, lấy giới làm thầy, lấy khổ làm thầy, nếu không thể trì giới, tham lam hưởng thụ thì Phật giáo đích thực rất khó có được chỗ đứng trên thế giới này.

Năm kia tôi đến Nhật Bản tham dự cuộc họp, tôi gặp Kōshō Mizutani, một nhà lãnh tụ của Phật giáo Nhật Bản, người này cũng là bạn cũ của tôi, năm nay ông 78 tuổi rồi. Tôi nói với ông, nếu Phật giáo Nhật Bản không thể bồi dưỡng ra nhân tài hoằng pháp chân thật nữa thì Phật giáo Nhật Bản rất có nguy cơ, hai mươi, ba mươi năm sau có khả năng không còn nữa. Cho nên, trong hết thầy thì nhân tài là đứng đầu. Nhân tài nhất định là có nền tảng, nền tảng này phải dùng tiêu chuẩn của Trung Quốc, đó là người con hiếu, nhất định phải dùng hiếu đạo làm nền tảng. Câu đầu tiên trong tịnh nghiệp tam phước là “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng”, tức là hiếu thân tôn sư. Nếu không có người như vậy thì họ tuyệt đối không thể trì giới, họ tuyệt đối không thể chịu khổ, nói cách khác, họ không buông xuống được, vẫn là danh văn lợi dưỡng, như vậy thì tự nhiên Phật giáo sẽ lụi bại.

Muốn thực sự tiếp nối huệ mạng Phật thì phải phát đại tâm, quên mình vì người, đây mới gọi là phát tâm Bồ-đề, trong Phật pháp nói phát tâm Bồ-đề. Tâm Bồ-đề chính là câu mà bên này chúng ta nói tới: chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi, khởi tâm động niệm đều có thể tương ưng với những điều này, như vậy

mới có thể tiếp nối huệ mạng Phật. Nếu không phải là tâm này, còn có tư tâm, còn có tâm lợi và hại, còn có ý nghĩ đối lập với chúng sanh thì đều không thể tiếp nối huệ mạng Phật. Không những không thể tiếp nối huệ mạng Phật, ngay cả bản thân làm người đều có vấn đề, tương lai đi đến nơi nào? Cơ hội tới ba đường ác sẽ nhiều. Phật giảng rất rõ ràng với chúng ta, trong ý thức của chúng ta, nếu khởi tâm động niệm không rời tham sân si mạn, quả báo sẽ ở ba đường ác; ai có thể xa lìa tham sân si mạn thì mới có thể giữ được tiêu quả trời người.

Từ xưa đến nay, Trung Quốc, nước ngoài đều không ngoại lệ, các vị đại đức chân thật, lúc còn trẻ đã ném đủ khổ cực, tham học, tìm thầy mới có thể thành tựu chính mình. Sau khi bản thân thành tựu thì mới có thể xây dựng Phật pháp, lợi ích chúng sanh.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, “thâm nhập một môn, huân tu lâu dài” kết hợp bồi dưỡng nhân tài giảng kinh hoằng pháp, nên làm như thế nào mới như pháp?

Đáp: Chuyện này trong các buổi giảng chúng tôi đã nói rất nhiều, Phật pháp chắc chắn là nhờ giới đắc định, nhờ định khai tuệ. Cho nên tại gia học Phật, trước đây không ai là không tuân thủ Thập Thiện Nghiệp Đạo; nói cách khác, đồng tu tại gia học Phật đều thực hiện được Thập Thiện Nghiệp Đạo. Xuất gia học Phật đều thực hiện được tam quy, ngũ giới và Sa-di Luật Nghi, chắc chắn đều có thể thực hiện, đều làm được. Cho nên đầu tiên là đức hạnh. Hiện nay chúng ta nhìn thấy hết sức phổ biến, chúng ta nhìn thấy quá nhiều ở trong và ngoài nước, đồng tu tại gia không làm được Thập Thiện Nghiệp, đồng tu xuất gia không làm được tam quy, ngũ giới và Sa-di Luật Nghi, Phật giáo còn có tiền đồ nữa sao? Cho nên đệ tử Phật chân thật, chúng ta hằng ngày phải hồi hướng, hằng ngày phải cầu nguyện, hy vọng Phật Bồ-tát lại tới cứu chúng ta. Năm đó Thích-ca Mâu-ni Phật ở vườn Lộc Uyển, năm vị tỳ kheo có thể chấn hưng, xây dựng Phật giáo. Hiện nay nếu có năm vị tỳ kheo thì có thể phục hưng Phật giáo trở lại, nhưng năm người này là thực sự giác ngộ, thực sự có thể chịu khổ, có thể y giáo tu hành. Cho nên kinh Phật không phải là học thuộc lòng, giảng tới mức hoa trời rơi khắp, không có tác dụng. Từng chữ từng câu đều phải thay đổi phiền não tập khí của chính mình, giúp thân tâm của bản thân được hòa thành một thể với kinh giáo, đây gọi là tu hành chứng quả. Cho nên chúng ta không trì giới không được.

Hiện nay vì sao không làm được giới luật? Tôi thường nói đây là có nguyên nhân, từ nhỏ chúng ta lơ là giáo dục gia đình. Truyền thống của Trung Quốc là giáo

dục gia đình, tức là coi trọng nhất là giáo dục gia đình, 5.000 năm nay chưa từng ngoại lệ. Cho nên mỗi gia tộc đều có gia quy, đều có gia giáo! Những thứ này trước đây đều lưu trữ trong gia phả của mỗi gia đình, trong từ đường có gia phả, những gia giáo hay này đều lưu trữ ở trong đó. Hiện tại chúng tôi sử dụng *Đệ Tử Quy*, *Đệ Tử Quy* có thể nói là sưu tập từ các gia giáo, là tác phẩm tiêu biểu, tác phẩm tiêu biểu được sưu tập lại, văn tự không nhiều, nội dung rất phong phú, phải bắt đầu làm từ chỗ này. Trong này mặc dù văn tự không nhiều nhưng nghĩa lý sâu rộng vô hạn, nếu bạn tỉ mỉ nghiên cứu từng câu thì đều có thể viết ra được quyển sách lớn mấy triệu chữ. Cho nên nhất định phải hết lòng nỗ lực thực hiện nó trước.

Nếu chúng ta có thể thực hiện *Đệ Tử Quy*, thực hiện *Thập Thiện Nghiệp*, thực hiện *Cảm Ứng Thiên* thì bạn sẽ có ba cái rể, ba cái rể *Nho Thích Đạo*. Có ba cái rể này, sau đó học một môn trong kinh giáo, không được học nhiều, học một môn thôi. Không có thầy dạy cũng không sao, trong *Nho Thích Đạo* của Trung Quốc, không có thầy mà tự mình tu hành đều có thể thành tựu, những người như vậy đều có tấm gương, có ví dụ, gọi là không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền. Bạn phải chuyên học một bộ kinh, tại sao vậy? Chuyên học một bộ kinh thì tâm sẽ định, bạn xem nhờ giới đắc định, nhờ định khai tuệ. Bạn học rất nhiều thứ cùng một lúc, tinh thần, năng lượng của bạn bị phân tán, bạn không đạt được định, tâm của bạn không thể tập trung, nói cách khác, bạn sẽ không khai mở trí tuệ. Những thứ bạn học được đều là chút da lông thường thức, học nhiều hơn chẳng nữa, thường thức rất phong phú, cũng có thể nói đến mức hoa trời rơi khắp, nhưng chẳng liên quan đến tâm hạnh của bản thân bạn chút nào. Đây là sai rồi, hoàn toàn sai rồi, phải thâm nhập một môn, huân tu lâu dài.

Vậy một môn này của tôi rốt cuộc phải học trong bao lâu? Mỗi người sẽ khác nhau. Khi nào thì tính là đã tốt nghiệp? Khai ngộ, bạn đắc định trong một bộ này, định lâu ngày thì con người sẽ khai ngộ. Sau khi khai ngộ thì hết thấy mọi thứ, chưa học tới nhưng bạn vừa tiếp xúc thì đều thông đạt. Các bạn xem, đại sư *Lục tổ Huệ Năng* chính là tấm gương rất tốt. Ngài không biết chữ, chưa từng đi học, cũng chưa từng nghe kinh, trên thực tế chỉ nghe vài câu trong kinh *Kim Cang* mà thôi. Sau khi ngài khai ngộ, bạn xem thế gian, xuất thế gian không có thứ nào không thông đạt, đây là nguyên nhân gì? Tâm tịnh, tâm địa thanh tịnh, buông xuống vạn duyên.

Trong tâm của bạn vẫn còn vướng mắc, vẫn có đúng sai ta người, vẫn có danh vẫn lợi dưỡng, vẫn có ngũ dục lục trần, vẫn có tham sân si mạn, vậy thì hỏng rồi, vậy

thì làm sao thành tựu được? Phải biết tự tánh nói “hết thấy chúng sanh vốn là Phật”. Vốn là Phật, tức là bạn vốn là thanh tịnh, bạn vốn là mây trần không nhiễm. “Thanh tịnh bình đẳng giác” là trong đề kinh của kinh Vô Lượng Thọ, đều là bạn vốn có, bạn vốn thanh tịnh, bạn vốn bình đẳng, bạn vốn không có phân biệt, không có chấp trước, không có vọng tưởng. Cho nên, trước tiên chúng ta phải thừa nhận bản thân mình sai rồi, đã trái ngược với tánh đức, đây không phải là trái ngược với lời dạy bảo của Phật Bồ-tát, mà là trái ngược với tánh đức. Phật Bồ-tát dạy chúng ta không ngoài điều gì khác, đó là dạy chúng ta quay về tự tánh, tìm lại tánh đức của chính mình, vậy là đúng rồi. “Thâm nhập một môn, huân tu lâu dài” thì rất dễ tìm về được, bạn làm nhiều thêm thì chướng ngại rất nhiều, đạo lý là ở chỗ này.

Đợi đến khi bạn đại triệt đại ngộ, sau đó mới có thể học rộng nghe nhiều. Cho nên thứ tự của tứ hoằng thệ nguyện rất hay, trước tiên bảo bạn phát tâm, bảo bạn phát tâm muốn giúp đỡ những chúng sanh khổ nạn, phải đi cứu họ, giúp cho hết thấy chúng sanh lìa khổ được vui. Phát tâm lớn như vậy, bạn không có đạo đức, không có học vấn thì tâm này của bạn là phát tâm suông, đây là giả, không phải thật. Cho nên đó là động lực thúc đẩy bạn, động lực cực lớn, bạn nhất định phải đoạn phiền não. Đoạn phiền não, quay về tự tánh, tức là đức hạnh viên mãn, đức hạnh viên mãn cũng là trong tự tánh vốn đầy đủ, không phải là bên ngoài. Trong tự tánh không có một niệm ác, không có thứ nào bất thiện, thuần tịnh thuần thiện. Sau đó lại học pháp môn, phiền não chưa đoạn hết thì không thể học pháp môn.

Cho nên trong kinh giáo Đại thừa, lúc nào mới có thể học rộng nghe nhiều? Phá một phẩm vô minh, chứng một phần pháp thân. Bạn xem, Thiện Tài đồng tử 53 lần tham bái trong kinh Hoa Nghiêm, Thiện Tài đạt đến trình độ này ở trong hội của Bồ-tát Văn-thù, khai ngộ rồi, tức là đại triệt đại ngộ, mình tâm kiến tánh mà Thiện tông nói tới, như vậy mới rời khỏi thầy mình. Người Trung Quốc chúng ta trước đây gọi là “xuất sư”, người hiện nay gọi là “tốt nghiệp”, tốt nghiệp trong hội của Bồ-tát Văn-thù. Tốt nghiệp ra ngoài đi tham học, tham học chính là học rộng nghe nhiều, trình độ của Thiện Tài là gì? Trình độ của Thiện Tài là Bồ-tát Sơ trụ, Sơ trụ trong Viên giáo. Không phải là quả vị này thì bạn chưa đủ tư cách tham học, bạn càng tham học thì càng hồng bát, càng học càng loạn! Cho nên phải biết trước đây tham học là có tiêu chuẩn, bề quan, lên núi ở đều là có tiêu chuẩn, chưa đạt được tiêu chuẩn này

thì bạn không có tư cách. Không phải là tùy tiện có thể học được, nhất định phải hiểu điều này.

Cho nên bồi dưỡng nhân tài, đầu tiên là đức hạnh, sau đó thứ hai chính là khuyên họ học một môn, một môn trước tiên định ra cho họ 10 năm, có thời hạn. Sau 10 năm thì họ sẽ tự động tăng thêm 10 năm 20 năm, vậy thì không cần khuyên, bản thân họ tự mình hiểu rõ. Mười năm thì tâm của họ định lại, ít nhất chúng ta trong 10 năm phải chuyên học một môn, không còn vọng tưởng, cho nên dễ dàng đắc định, dễ dàng thành tựu, như vậy mới được. Cho nên hộ pháp, nếu như gặp được thiện tri thức như vậy, cho dù là tại gia, xuất gia, vậy thì thực sự là bảo bối của cửa Phật, chúng ta phải coi trọng, phải hộ trì họ, phải giúp đỡ họ, phải thành tựu họ. Nếu tâm tình nóng nảy, bạn bình tĩnh quan sát, họ vẫn có đúng sai ta người, trong thuận cảnh họ còn sanh tâm hoan hỷ, nghịch cảnh họ còn nổi giận, còn có sân giận, vậy đây là người bình thường. Người như vậy quá nhiều rồi, rất khó thành tựu.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, nên làm thế để thực sự viên dung “đọc tụng kinh điển thường niệm Phật” và giáo dục đa nguyên văn hóa?

Đáp: Chuyện này không có vấn đề thì tự nhiên sẽ viên dung. Tại sao vậy? “Đọc tụng kinh điển thường niệm Phật” là chuyện nội tu của chính mình. Bạn có thể duy trì công phu của bản thân bạn không đến mức bị thoái chuyển, hy vọng công phu của bản thân bạn có thể tiến bộ theo thời gian, không bị thế giới bên ngoài quấy nhiễu. Đa nguyên văn hóa là phải giao lưu với thế giới bên ngoài, cho nên bản thân cũng phải có định lực nhất định thì bạn mới không bị cảnh giới bên ngoài xoay chuyển. Công phu chưa đạt đến trình độ này, vậy thì phạm vi giao lưu của chúng ta đối với bên ngoài càng nhỏ càng tốt. Nếu thực sự có định lực này, có năng lực này, cũng có cơ duyên này thì nên làm. Vẫn là tuân theo quy tắc cũ của tổ tiên, tùy duyên mà không phan duyên, lúc có cơ duyên, thì giống như người thông thường nói: ông trời bảo bạn làm, Phật Bồ-tát bảo bạn làm, vậy thì bạn không thể không làm. Không có cơ hội thì không cần đi tìm.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, “xã hội hài hòa, bắt đầu từ tâm ta, người khác sai cũng là đúng, ta đúng cũng là sai”, đạo lý này đệ tử có thể hiểu được. Nhưng thường ngày nếu nhìn thấy những chuyện như người khác hủy hoại hình tượng tam bảo, xâm phạm tổn hại thường trụ thì có thể dừng cảm ngăn cản họ không? Nếu ngăn cản liệu có kết oán không? Sợ kết oán mà không dám ngăn cản liệu có phải là tự tư tự lợi không?

Đáp: Câu hỏi mà bạn đưa ra, những lời tôi này lúc giảng kinh tôi đã từng nói qua, “người khác sai cũng là đúng, ta đúng cũng là sai”, bạn nghe chưa hiểu câu này. Nếu bạn nghe hiểu rồi thì vấn đề này của bạn sẽ không còn nữa, bạn sẽ không đưa ra câu hỏi này. Sợ là bản thân bạn chưa hiểu rõ. Bạn nhìn thấy những chuyện như người khác hủy hoại hình tượng tam bảo, xâm phạm tôn hại thường trụ v.v. thì bạn sai rồi! Lúc người khác làm chuyện này, sao bạn lại khởi tâm động niệm? Dụng tâm của bạn không giống tấm gương, tấm gương phản chiếu rất rõ ràng, nhìn thấy rất rõ ràng, thế nhưng người khác không khởi tâm không động niệm, không phân biệt không chấp trước, điềm nhiên như không. Tại sao bạn lại khởi tâm động niệm? Còn muốn tới ngăn cản?

Lúc này phải làm thế nào? Trước tiên ngăn cản chính mình, ngăn cản chính mình không khởi tâm không động niệm, không phân biệt không chấp trước, không cần quan tâm cảnh giới bên ngoài. Cảnh giới bên ngoài, “phàm những gì có tướng đều là hư vọng”, tại sao vậy? Đó không phải là chuyện của bạn! Chuyện này do ai quản? Trụ trì trong chùa quản lý, họ quản chuyện này, nếu có người tới phá hoại thì họ phải đứng ra ngăn cản. Bạn là thanh chúng trong chùa, bạn không quản chuyện này, bạn không cần tới ngăn cản. Gọi là “không ở địa vị ấy thì đừng mưu tính chuyện ấy”, người khác phá hoại chùa chiền, phá hoại thứ gì đâu liên quan gì tới bạn? Phải hiểu đạo lý này! Đạo lý này rất sâu. Tất cả mọi cảnh giới, cảnh giới thiện, cảnh giới ác, bạn đều không khởi tâm không động niệm thì bạn thành Phật rồi.

Cho nên tất cả cảnh giới là giúp đỡ chúng ta, thành tựu chúng ta, phải xem chúng ta có biết dùng không. Biết dùng thì đều thành tựu; không biết dùng thì bạn bị cảnh giới xoay chuyển. Nếu bạn biết xoay chuyển cảnh giới thì có cảnh giới nào không phải là cảnh giới tốt? Cho nên người xưa nói rất hay, “cảnh duyên không tốt xấu, tốt xấu ở nơi tâm”. Nhìn thấy người khác không tốt, bạn muốn can thiệp thì bạn sẽ khởi tâm động niệm, vậy thì sai rồi, hết sức sai lầm! Trong cảnh giới này, làm thế nào có thể không động tâm, như như bất động giống như Phật Bồ-tát, vậy mới đúng. Cho nên vẫn là phải nghiêm trì giới luật, nghiêm túc đem bản thân, mục đích của giới luật không ngoài điều gì khác, đó là đào thải vọng tưởng phân biệt chấp trước.

Cho nên không chấp trước đối với hết thảy pháp thế gian và pháp xuất thế gian thì bạn sẽ chứng quả A-la-hán; có thể đoạn trừ phân biệt thì bạn liền chứng quả vị Bồ-tát. Bạn có khả năng này thì bạn mới có thể giáo hóa chúng sanh, mới có thể giúp đỡ người khác phá mê khai ngộ, phải biết điều này. Mấy câu này rất sâu, lý rất sâu,

ý nghĩa cũng sâu, đừng để hiểu sai. Cho nên hết thấy mọi cảnh duyên đều là tăng thượng duyên, thuận cảnh là tăng thượng duyên, nghịch cảnh cũng là tăng thượng duyên, thành tựu bản thân mới quan trọng.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, người hỏi nói con nghe thầy giảng kinh bảy năm, chưa từng gián đoạn, chủ yếu bắt đầu tu hành từ “đoạn duyên”. Hiện tại về sự thì thân khẩu mặc dù tương đối thanh tịnh, nhưng không cách nào làm được không động niệm. Xin hỏi như vậy có thể vãng sanh không?

Đáp: Vãng sanh phải hỏi chính mình, mang nghiệp vãng sanh, ý niệm còn không? Còn, ý niệm chính là nghiệp, cho nên mang nghiệp vãng sanh. Điều này trong pháp môn khác, trong tám vạn bốn ngàn pháp môn, còn có ý niệm, không thể khai ngộ, không thể chứng quả, đây là chướng ngại. Nhưng trong pháp môn niệm Phật thì có thể, bạn phải biết xoay chuyển ý niệm, chuyển tới chỗ nào? Chuyển tới câu Phật hiệu. Khởi tâm động niệm không có ý niệm khác, đều là A-di-đà Phật, như vậy thì chắc chắn vãng sanh. Nếu đoạn được ý niệm thì bạn thành tựu rồi; ý niệm chưa đoạn thì cho dù là niệm thiện hay niệm ác đều quy về A-di-đà Phật. Người xưa nói “không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm”, niệm tức là vọng niệm, niệm thiện hay niệm ác đều là vọng niệm. Ý niệm vừa khởi, ngay lập tức cảnh giác được, đổi thành A-di-đà Phật, dùng câu A-di-đà Phật này xoay chuyển ý niệm, đây gọi là biết niệm Phật. Người không biết niệm Phật, vừa niệm A-di-đà Phật, vừa suy nghĩ lung tung, vậy thì không biết niệm Phật, như vậy thì không có tác dụng. Cho nên biết niệm Phật, ý niệm vừa khởi, câu Phật hiệu liền theo đó khởi, ý niệm bị ép xuống, như vậy rất đắc lực. Công phu như vậy, thông thường đại khái dùng ba năm đến năm năm thì bạn chắc chắn được sanh Tịnh độ, phía sau còn tuổi thọ hay không đều không quan trọng. Phía sau còn có tuổi thọ, có thể đi sớm, thế giới này rất khô, không có gì đáng để lưu luyến, cho nên người có năng lực liền đi trước.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, trước đây phiền não của con nối tiếp nhau, giống như viết một cuốn tiểu thuyết dài vậy. Hiện tại mặc dù có phiền não, nhưng giống như viết tiểu thuyết ngắn vậy, giống như viết tạo câu, như vậy liệu có coi là “phiền não nhẹ” không? Lúc quan sát người, việc và vật có thể tham ngộ từ nhân quả, mặc dù vẫn còn ba độc phiền não, nhưng giảm bớt nhiều so với trước đây. Như vậy liệu có phải là “trí tuệ tăng” không? Công phu như vậy có thể vãng sanh không?

Đáp: Đây là hiện tượng tốt, đích thực là phiền não nhẹ, trí tuệ tăng, phải duy trì. Trong cảnh giới này, đáng sợ nhất là tăng trưởng ngã mạn, vậy thì không tốt. Cho

rằng công phu của bản thân rất khá, coi thường người khác, vậy thì bạn sai rồi, vậy thì bạn lại sanh phiền não, chuyện này phải thật thận trọng đề phòng. Thường phải đối xử thành khẩn, phải khiêm hạ, phải lễ nhượng với người khác, không sanh ngạo mạn, như vậy thì được.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, về lý hiểu được “vạn pháp đều không”, nhưng về sự có lúc có nghi hoặc. Ví dụ lúc bị người khác hủy báng, đánh mắng, mặc dù thân không phản kháng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy uất ức, chuyện này nên làm như thế nào?

Đáp: Công phu của bạn cũng coi là khá rồi, tại sao vậy? Nếu không có công phu thì bạn nhất định sẽ phản kháng, bạn nhất định sẽ báo thù, có oán hận, có báo thù. Người khác mắng bạn, bạn nhất định sẽ mắng họ; người khác đánh bạn, bạn nhất định sẽ đánh họ. Hiện tại trong lòng bạn không vui nhưng thân thể đã không phản kháng, công phu này đã rất hiếm có, rất không dễ dàng rồi. Nếu lại tiếp tục công phu, làm điều gì? Làm được lúc người khác nhục mạ, hủy báng mà tâm bình khí hòa thì công phu này là trung đẳng. Công phu thượng đẳng là bị người khác nhục mạ, tổn hại mà vẫn vô cùng cảm ơn, đây là công phu thượng đẳng. Cảm ơn điều gì? Họ tới khảo nghiệm tôi, xem tôi có thể thi đạt không, tôi thi đạt thông qua rồi, họ là người thầy tốt của tôi, tới khảo nghiệm tôi. Cho nên dùng tâm cảm ơn.

Bạn xem, các bạn tụng kinh Kim Cang, câu chuyện của vua Ca-lợi trong kinh Kim Cang, câu chuyện này nằm trong kinh Niết-bàn, câu chuyện rất dài, trong kinh Kim Cang có nhắc tới, vua Ca-lợi cắt xẻo thân thể. Bạn xem tiên nhân Nhẫn Nhục, thực sự là tâm bình khí hòa, cảm ơn vua, cảm ơn vua điều gì? Viên mãn nhẫn nhục ba-la-mật, nói cách khác, tiên nhân Nhẫn Nhục đã tốt nghiệp hạng mục học tập này. Đây là kỳ thi cuối cùng, thi qua rồi, ông đã tốt nghiệp, tốt nghiệp thì ông sẽ thăng tiến. Cho nên tiên nhân Nhẫn Nhục phát nguyện, sau khi tôi thành Phật thì người đầu tiên độ là vua, tới báo ân! Làm ra tám gương rất tốt cho chúng ta.

Chúng ta phải biết, không có những người như vậy giày vò, vậy phiền não tập khí của bạn làm sao có thể đoạn được? Đóng cửa lại, trốn ở trong hang núi, cả đời cũng không đoạn được. Cho nên mỗi ngày đều phải bị khảo nghiệm, mỗi ngày đều rèn luyện ở nơi này. Cảnh giới hiện tiền, trong tâm có giác ngộ, cảm thấy không có oán hận, hoan hỷ tiếp nhận. Đây gọi là thực sự tu hành, thực sự đang hạ công phu, tu sửa phiền não tập khí của bạn, gọi là tu hành. Nếu còn có chút oán hận, tâm bất bình, công phu vẫn chưa đạt, vẫn còn kém một khoảng cách rất xa; nhất định phải tâm bình khí hòa, như vậy mới có thể tăng trưởng trí tuệ.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, một vị pháp sư nào đó ở Trung Quốc đại lục giả mạo là đệ tử của sư phụ, đi lừa tiền khắp nơi. Nói lúc sư phụ 80 tuổi sẽ truyền đại giới một lần, mỗi chúng xuất gia đăng ký thọ giới phải nộp một khoản phí nhất định. Mấy lần tới các chùa hóa duyên, trong chùa nghe nói là đệ tử của sư phụ liền cúng dường tiền tài cho vị đó, nhờ vị đó chuyển cho sư phụ những tiền tài này. Xin hỏi có chuyện như vậy không?

Đáp: Nếu thường nghe kinh thì họ sẽ biết được, cả đời này của tôi ngay cả một ngôi chùa cũng không có, tôi đi đâu mà truyền giới được đây? Các bạn nghĩ thử xem, tôi đi đến đâu để truyền giới? Ngay cả một ngôi chùa mà tôi cũng không có. Chắc chắn không có chuyện này, không những không có chuyện này, ngày cả nói làm pháp hội siêu độ, tôi cũng chưa từng làm qua. Lúc mới xuất gia, ở chùa Lâm Tế núi Viên Sơn, khi tôi xuất gia đã đặt điều kiện với sư phụ. Tức là nói trước rằng con xuất gia, con chỉ học kinh giáo, chỉ có thể bảo con giảng kinh, chứ không tham gia bất kỳ pháp hội siêu độ nào. Ở trong chùa tôi chỉ tham gia thời khóa sớm tối, cho nên tôi không tham gia bất kỳ pháp hội nào. Tôi làm sao biết truyền giới được?

Thầy của tôi, lão cư sĩ Lý Bình Nam dạy tôi phải học theo pháp sư Ấn Quang, các bạn có đọc qua Văn Sao của đại sư Ấn Quang chưa? Ấn tổ tự ràng buộc mình rất nghiêm, ngài có năm điều, điều đầu tiên là cả đời ngài không làm trụ trì, không làm quản lý. Cho nên ngài sống ở núi Phổ Đà 30 năm, thường trụ chỉ phân cho ngài quản lý lầu chứa kinh. Lầu chứa kinh giống như thư viện trong trường học vậy, ngài sống ở đó 30 năm. Thứ hai là cả đời ngài không thu nhận đồ đệ. Bạn muốn hỏi tại sao? Hiện tại chúng ta hiểu rồi, đồ đệ không dễ thu nhận, nếu thu nhận đồ đệ không như pháp thì phải chịu trách nhiệm. Cả đời không thu nhận đồ đệ. Thứ ba, cả đời không truyền giới. Tại sao không truyền giới? Con người hiện nay không ai có thể trì giới, bạn truyền giới không phải là bảo họ phá giới hay sao? Tổ sư đại từ đại bi, không nhẫn tâm, tội phá giới rất nặng. Không truyền giới, không thu nhận đồ đệ xuất gia. Thứ tư, cả đời không xây đạo tràng, tất cả mọi cúng dường đều mang đi in kinh bố thí. Tôi tiếp nhận lời dạy bảo của thầy Lý, cả đời lấy Ấn tổ làm tấm gương, thật thà niệm Phật, thành tựu bản thân.

Nếu không phải thế giới này động loạn, động loạn tới mức người trên thế giới này cảm thấy bất ổn, tôi cũng sẽ không tiếp nhận những công việc hòa bình quốc tế này, đây thực sự là bất đắc dĩ mới làm những chuyện này. Chuyện này làm cũng là hữu hạn, hiện tại có thể nói là đã xong rồi, cho nên chúng tôi quyết tâm giao Thang

Trì cho chính phủ tiếp tục làm, chúng tôi không làm chuyện này nữa. Sự nghiệp của chúng tôi chính là giảng kinh, hy vọng có thể giảng viên mãn bộ kinh Hoa Nghiêm này. Nếu như còn có tuổi thọ, kinh luận của Tịnh độ còn có vài bộ đại kinh quan trọng như Lăng-nghiêm, Pháp Hoa, Bát-nhã, cũng xem duyên phận thế nào, có duyên phận thì tôi muốn giảng lại một lần nữa. Ngoài giảng kinh ra thì tôi niệm Phật, những chuyện khác đều buông xuống hết. Cho nên những tin đồn bên ngoài đều là giả, hoạt động Phật sự của bất kỳ đạo tràng nào, tôi trước giờ đều chưa từng tham gia.

Cho nên Cục tôn giáo, tôi vô cùng cảm ơn cục trưởng Diệp, ông giúp đỡ tôi một việc lớn. Ông đồng ý với tôi, bất kỳ đạo tràng nào ở Trung Quốc muốn mời tôi, trước tiên phải được Cục tôn giáo phê chuẩn. Cục tôn giáo có phê chuẩn không? Sẽ không phê chuẩn. Tại sao vậy? Phê chuẩn cho một người, người khác yêu cầu mà không phê chuẩn thì họ sẽ mắng ông. Sao anh lại coi trọng bên này coi nhẹ bên kia, anh coi trọng họ, anh xem thường tôi. Cho nên tôi tin rằng cục trưởng Diệp tuyệt đối sẽ không phê chuẩn. Như vậy đã giúp tôi rất nhiều, giúp tôi được thanh nhàn, toàn tâm ở bên này giảng kinh. Nếu hôm nay bên này mời, ngày mai bên kia mời, tôi cả ngày từ sáng đến tối chạy tới lui khắp nơi thì làm sao có thể giảng kinh được? Ngay cả tâm cũng chạy loạn mất, làm gì có lý này. Cho nên, sau khi hoạt động lần này của Liên Hợp Quốc kết thúc, tôi cũng đã đặt dấu chấm hết, sau này sẽ không đi nữa.

Có thể có duyên, tôi nói tôi tới cúng dường cho giáo viên học thuật truyền thống Trung Quốc của chúng ta. Giáo viên này không phải do tôi dạy, tôi sẽ không dạy họ, tôi cũng sẽ không lên lớp, tôi sẽ giúp đỡ họ, thực sự chịu học thì tôi giúp đỡ họ, tôi sẽ chăm sóc họ. Khả năng của tôi cũng rất có hạn, chỉ tiêu của tôi chỉ trong phạm vi 50 người; nhiều hơn thì tôi không có khả năng lớn như vậy. 50 người, tôi sẽ chăm sóc cuộc sống của họ, cúng dường những tài liệu tham khảo mà họ cần. Hy vọng họ thực sự thật hành ba cái rể của Nho Thích Đạo, nếu họ không có điều kiện này thì tôi sẽ không giúp đỡ họ, tại sao vậy? Rất khó thành tựu. Nếu là người xuất gia thì bốn cái rể, còn phải tăng thêm Sa-di Luật Nghi, bốn cái rể này. Thực sự làm được 100%, tôi sẽ đánh lễ họ mỗi ngày, bởi vì đó là Bồ-tát tái lai, đó là thánh nhân, không phải là phàm phu. Mỗi ngày tôi đánh lễ họ, họ không nghiêm túc cố gắng thì họ có lỗi với tôi. Tôi sớm tối thỉnh an họ, tôi coi họ là Phật, coi họ là Bồ-tát, họ tới cứu thế giới, vì vậy tôi phải nên hộ trì.

Có nên tăng đạo đức như vậy, họ lại có thể học một bộ kinh, thâm nhập một môn, mỗi ngày học tập, 10 năm không gián đoạn, chuyên học một bộ. Mỗi tuần giảng

ba tiếng đồng hồ, giảng cho mọi người nghe, phòng học của chúng tôi chính là phòng ghi hình. Cho nên mặc dù tôi ở trên núi, không xuống núi, chúng tôi có mạng internet, có vệ tinh, chúng tôi đồng thời phát sóng những gì mỗi người giảng. Cho nên sống ở trong nhà không xuống núi, nghiên cứu một môn, làm tốt chính mình; mỗi ngày chúng tôi lên lớp ở nhà, dùng truyền hình vệ tinh phát sóng ra ngoài, lại giúp thiên hạ tốt đẹp, bạn nói xem chuyện này tốt biết bao! Chứ không phải là chưa lợi ích chúng sanh, vệ tinh phát sóng trên toàn thế giới. Cho nên hiện tại có thể làm được, trước đây hoàn thiện bản thân nhưng không có cách nào giúp thiên hạ cùng thiện, người giúp thiên hạ cùng thiện thì không có cách nào hoàn thiện bản thân, hiện tại có thể làm được. Đây là duyên phận rất hiếm có, cho nên thực sự buông xuống hết thấy, cố gắng tu dưỡng, trau dồi học vấn thì tôi sẽ giúp đỡ.

Chuyện này, hy vọng các đồng tu gặp được chuyện này, khuyên nhủ người khác đừng nên tin tưởng. Cả đời tôi chưa từng hóa duyên, chưa từng hỏi tiền người khác, hiện tại 80 tuổi rồi mà còn phạm phải giới này, làm gì có đạo lý này? Nói thế nào cũng không ổn! Không thể được, cho nên mọi người phải hiểu.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói sư phụ trong buổi giảng thường giới thiệu, tán thán chùa Bách Quốc Hưng Long là đạo tràng chánh pháp, niệm Phật rất thù thắng, xin hỏi có thể đi tới đó niệm Phật không?

Đáp: Có thể, trước tiên bạn liên hệ với pháp sư Thường Huệ, họ sẽ tiếp đón. Tôi cũng chưa từng tới đó, chỉ là nghe nói, pháp sư Thường Huệ thường gọi điện thoại tới hy vọng tôi đến đó, tôi nói tôi còn phải được Cục tôn giáo phê chuẩn, Cục tôn giáo không phê chuẩn thì tôi không thể đi. Cho nên đây là đạo tràng rất hiếm có, có rất nhiều người đi, trở về nói với tôi, quy tắc rất nghiêm, quản lý rất nghiêm ngặt. Cho dù là pháp thế gian hay pháp xuất pháp thế, học tập đều nhất định phải nghiêm ngặt, thầy nghiêm sanh trò giỏi. Cho nên hiện tại không có thầy, tại sao không có thầy? Vì không có học sinh, phải hiểu đạo lý này. Chúng ở nhà ngay cả lời cha mẹ cũng không nghe thì làm sao chúng nghe lời thầy được? Phải hiểu đạo lý này, đây là hiện thực.

Người trẻ tuổi, bạn xem tâm tình nóng nảy, tham sân quá nặng, mừng giận thất thường, vô cùng khó dạy. Chúng tôi tin tưởng Phật độ người hữu duyên, tuyệt đối sẽ không đi lôi kéo tín đồ, cả đời tôi chưa từng lôi kéo tín đồ. Cũng không dám nói tôi có khả năng dạy người, tới nghe kinh đều là họ tự mình tới, tự mình tới thì bạn không thể trách tôi. Tôi giảng không hay, tôi chưa từng bảo bạn tới, là bạn tự mình tới, bạn

không được trách tôi. Cho nên làm người đúng mực, nhất định phải khiêm hạ, phải nghiêm túc học tập, hằng ngày học tập không gián đoạn. Chúng tôi thường nói, quan trọng nhất là nâng cao linh tánh của chính mình, biết được thế gian này khổ, lại gặp được cơ hội này, nhất định phải nắm lấy, chắc chắn phải liễu thoát sanh tử, ra khỏi tam giới. Đây là kỳ vọng duy nhất của chư Phật Bồ-tát, tổ sư đối với chúng ta, chúng ta có thể làm được thì mới không phụ lòng các ngài.

Hỏi: Câu hỏi thứ tám, trong đạo tràng có người từng tặng rất nhiều thùng kinh Địa Tạng, đọc kỹ nội dung thì thấy chữ sai trong đó rất nhiều, xin hỏi nên xử lý như thế nào?

Đáp: Bạn tra thử xem là nơi nào gửi tới, có thể gửi trả lại họ. Bản kinh lưu hành phải đặc biệt chú ý, nếu như chữ sai quá nhiều, hoặc là có chỗ sửa đổi thì rất không như pháp. Chúng ta cũng không cần thiêu hủy nó được gửi tới từ đâu thì trả lại cho họ là được.

Hỏi: Một vị lão cư sĩ bị đột quỵ nhập viện, trong thời gian đó bà ấy tự mình thỉnh pháp sư đọc kinh Địa Tạng và phóng sanh hồi hướng, một tuần sau thì tỉnh táo, sau khi xuất viện nói muốn ăn chay và cạo đầu, xin hỏi đây là nguyên nhân gì?

Đáp: Đây là cảm ứng, chuyện như vậy rất nhiều. Chỉ cần người giúp đỡ họ dùng tâm chân thành tụng kinh hồi hướng cho họ, những loại bệnh này đa phần đều là bệnh oan nghiệp, oan gia trái chủ tìm tới họ. Những người này giúp đỡ bà ấy, công đức tụng kinh, phóng sanh hồi hướng cho bà ấy, oan gia trái chủ tiếp nhận điều giải thì sẽ rời đi, oan gia trái chủ rời đi; họ rời đi thì bệnh của bà ấy sẽ khỏi. Sau khi khỏi bệnh, bà ấy muốn phát tâm ăn chay, cạo đầu, đây là thiện căn, đây là thiện căn phát hiện, là cảnh giới tốt.

Hỏi: Câu hỏi thứ mười, thế nào là “biết trước thời gian”? Nếu lúc bị bệnh niệm Phật, tự mình nói lúc nào rời đi, nhưng đến lúc đó vẫn chưa vãng sanh, hơn nữa tinh thần càng ngày càng tốt, xin hỏi là nguyên nhân gì?

Đáp: Hai câu hỏi mà bạn nêu ra, thứ nhất là “biết trước thời gian”. Biết trước thời gian là bản thân xác định rõ ràng lúc nào mình vãng sanh, công phu tốt thì biết trước một hai năm, đó là công phu tốt; bình thường chúng ta hay gặp nhất đại khái là ba tháng, một tháng tới ba tháng là nhiều nhất. Thời gian họ nói vô cùng chuẩn, tới ngày đó thực sự rời đi. Trước đây lão lâm trưởng Trần Quang Biệt của Cư sĩ lâm Singapore là biết trước ba tháng, ông nói ra ba tháng trước, thực sự tới ngày đó rời

đi. Ông không nói ra, mà là viết trên một tờ giấy, viết ngày tháng, viết mười mấy cái, cũng không có ai dám hỏi ông, cũng không biết ngày tháng này có ý nghĩa gì? Tới ngày ông vãng sanh thì đúng là ngày mà ông viết vào ba tháng trước, đây là biết trước thời gian. Thời gian ngắn thì biết trước một tuần, trước ba bốn ngày, đây là rất thường gặp, thường có thể gặp được.

Phàm là biết trước thời gian, cho dù không niệm Phật cũng có, họ cũng biết trước, đây đều là phước báo. Tuyệt đối không đọa ác đạo, có thể đoán chắc như vậy, họ sẽ không đọa ba đường ác; ít nhất đời sau họ sẽ lại tới cõi người, cõi người, cõi trời, đây là chiếm đa số; trong Phật pháp thì người niệm Phật là chắc chắn vãng sanh. Phàm là biết trước thời gian, nói ngày nào đi, thực sự là ngày đó rời đi, người này chắc chắn là vãng sanh, đây không phải là giả. Nói bản thân ngày nào đó rời đi mà chưa rời đi, giống như phía sau bạn nói, tinh thần của người đó càng ngày càng tốt, biết trước thời gian này là không đáng tin. Tuổi thọ của họ vẫn chưa hết, công phu của bản thân lại chưa đạt; công phu đủ rồi thì không cần tuổi thọ nữa, họ có thể rời đi. Công phu chưa đạt, tuổi thọ vẫn còn thì họ không đi được; không đi được thì phải tiếp tục cố gắng tu, không được tiếp tục tạo nghiệp nữa, tiếp tục tạo nghiệp thì tương lai ở ác đạo, phải hết lòng nỗ lực tu hành.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Úc. Câu đầu tiên người hỏi nói bản gốc của Địa Ngục Biến Tướng Đồ hiện tại bảo tồn ở đâu?

Đáp: Tôi không biết bạn hỏi câu này có ý nghĩa gì? Những gì mà chúng ta nhìn thấy không phải là bản gốc, là bản sao chép. Bản thân tôi không muốn sưu tầm bản gốc, bởi vì sưu tầm bản gốc quá quý giá, luôn phải lo lắng, lại sợ bị người khác ăn trộm, lại sợ bị hư hỏng, đó là chuyện rất phiền phức. Cho nên tôi gặp được đồ tốt, là đồ thật thì tôi đều sẽ đưa đến bảo tàng, tôi không bảo quản chúng. Bản gốc của Địa Ngục Biến Tướng Đồ có khả năng vẫn ở chỗ thầy Giang, thầy ấy vẽ, thầy ấy tự mình vẽ. Tất cả những bức chúng tôi dùng đều là bản sao chép, bản sao chép tốt, không phải nhọc lòng chút nào, người khác trộm đi cũng không sao, hư hỏng cũng không sao, không cần nhọc lòng chút nào, như vậy tốt.

Hỏi: Thứ hai, thông thường dân gian quen nói rằng “mười tám tầng địa ngục”, mà bức tranh này miêu tả mười điện Diêm Vương, dân gian ít khi nghe thấy. Nghe nói nguồn gốc từ Ngọc Lịch Bảo Sao, nhưng sách này không phải là kinh Phật, họa sĩ Vân Hà là cư sĩ học Phật nhưng tại sao lại dùng những điều nói trong nhà Đạo để vẽ cảnh tượng địa ngục?

Đáp: Bạn nói rất đúng. Duyên khởi của bức tranh này là Thành hoàng tới yêu cầu, Thành hoàng tới tìm tôi, tìm tôi trước sau ít nhất mười lần. Tại sao ông tới tìm tôi? Ông dựa vào thân người khác, dựa thân tới tìm tôi, nói ông là Thành hoàng, nói với tôi rất nhiều chuyện, tôi mới tin tưởng ông. Là Thành hoàng ở đâu? Thành hoàng ở quê nhà tôi, ông kể chuyện lúc tôi còn nhỏ, chuyện trước khi tôi mười tuổi, không ai biết, ngoài cha mẹ tôi ra thì không ai biết, không ngờ ông đều có thể nói ra, cho nên tôi tin ông không phải là giả. Tôi hỏi ông, ông tới tìm tôi làm gì? Ông nói hy vọng giúp đỡ ông khôi phục miếu Thành Hoàng. Tôi nói chuyện này quá khó. Tại sao vậy? Đây là vấn đề chính sách của đất nước, hiện tại chính sách đất nước của Trung Quốc là những ngôi chùa vốn từng tồn tại mà hiện nay đã bị phá hủy thì có thể tu sửa, chùa Phật giáo thì được. Cho dù bị phá hủy toàn bộ, chỉ cần tên của ngôi chùa Phật giáo này vẫn còn, có thể tìm ra chứng cứ thì chính phủ đều có thể khôi phục. Nhưng miếu Thành Hoàng thì không được, chính sách của đất nước không cho phép.

Thành hoàng cũng hiểu được, cũng không phải là làm khó tôi, ông nói với tôi, điện Diêm Vương rất quan trọng! Tôi nói đúng vậy, thứ hay nhất trong miếu Thành Hoàng chính là điện Diêm Vương. Điện Diêm Vương là gì? Dạy người nhân quả, cho nên miếu Thành Hoàng là giáo dục nhân quả, tôi hiểu được, đây là công đức vô lượng. Ông hy vọng có thể làm ra điện Diêm Vương. Lúc đó tôi nghĩ, tôi nghĩ dùng tranh điêu khắc, tranh điêu khắc của Huệ An - Phúc Kiến rất đẹp. Lúc đó tôi ở Singapore, bức tường bên ngoài ở Singapore đều là tìm tranh điêu khắc của Huệ An, điêu khắc rất đẹp. Tôi nói được, tôi nghĩ cách khắc một bộ Địa Ngục Biến Tướng Đồ, để ở tường trong chùa. Thành hoàng suy nghĩ một lúc lâu rồi nói với tôi, ông nói vậy thì chi bằng vẽ tranh đi, tôi nói vậy thì càng dễ dàng hơn. Cho nên đây là ông đề nghị.

Vẽ tranh, đi đâu tìm bản gốc, bản mẫu? Ông nói với tôi, núi Cửu Hoa có, chuyện này tôi không biết, tôi cử người tới núi Cửu Hoa tìm, thực sự tìm thấy. Trên núi Cửu Hoa cũng là vẽ tranh trên tường, bích họa, vẽ ở trên tường. Chúng tôi dùng máy chụp ảnh chụp lại, rất đơn giản, mười tám, một điện của họ là một tấm, cho nên mang ảnh về cho tôi xem. Sau khi xem xong, tôi liền tìm thầy Giang, thầy ấy là bạn thân của tôi, đây là một vị họa sĩ người Đài Loan, vẽ đẹp. Tôi nói chuyện này với ông, ông cũng có cảm ứng. Hơn nữa trước đây lúc thầy Lý còn sống từng nói với ông, hy vọng ông vẽ một bức Địa Ngục Biến Tướng Đồ, vẽ một bức Cực Lạc Thế

Giới Đồ, để mọi người nhìn thấy bên làm chuyện xấu, bên làm chuyện tốt, có sự so sánh. Cho nên hiện tại ông đang vẽ Cực Lạc Thế Giới Đồ, đại khái năm sau có thể vẽ xong. Cho nên duyên khởi này là Thành hoàng tới tìm.

Miếu Thành Hoàng là Đạo giáo, không phải là Phật giáo, phải biết điều này, là Đạo giáo. Trong Đạo giáo nói đến Địa Ngục Biến Tướng nhiều nhất, rõ ràng nhất chính là Ngọc Lịch Bảo Sao, cho nên chúng tôi quyết định tham khảo Ngọc Lịch Bảo Sao, nhanh chóng vẽ ra bức tranh này. Có một bộ phận nhỏ là tham khảo kinh Phật, đại khái 90% đều là Ngọc Lịch Bảo Sao. Chuyện này mang lại gợi ý rất lớn cho chúng tôi, Thích-ca Mâu-ni Phật cũng giảng không ít về địa ngục ở trong kinh Phật, nhưng ngài không phải là chuyên môn giảng một bộ về địa ngục, đều là nằm rải rác trong kinh điển. Tôi tìm vài bạn đồng tu tới tra Đại tạng kinh, tra toàn bộ Đại tạng kinh một lần, phàm là những gì nói tới địa ngục đều sao chép ra. Hiện tại chúng tôi in thành một quyển, tên quyển sách đó là do tôi đặt, gọi là Chư Kinh Phật Thuyết Địa Ngục Tập Yếu, “Chư Kinh” là tất cả các kinh, những kinh văn mà Phật thuyết về địa ngục. Sao chép thành một quyển, hiện tại đã in thành bìa cứng, chỗ chúng tôi có, các bạn có thể lấy, đây là Phật thuyết. Phật thuyết càng chi tiết, càng phong phú hơn Ngọc Lịch Bảo Sao, tôi nghĩ tương lai nếu lại có người có thể phát tâm, lại vẽ một bức tranh địa ngục dựa theo kinh Phật thì đó là Phật giáo, vậy thì càng có ý nghĩa hơn. Chúng ta có tâm nguyện như vậy, tôi nghĩ tương lai chắc chắn sẽ có người phát tâm làm Địa Ngục Biến Tướng Đồ của Phật giáo.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, tại sao chỉ nhìn thấy loài người thọ tội dưới địa ngục, không có những chúng sanh của cõi khác như cõi trời, a-tu-la, súc sanh v.v.?

Đáp: Bạn đọc kinh nhiều hơn thì sẽ biết, tuyệt đối không phải là nói con người tạo tội nghiệp cực nặng đọa xuống địa ngục. Chúng sanh cõi khác tạo nghiệp có khả năng không nặng như loài người tạo nghiệp. Bạn nói con người giết người, giết biết bao người! Súc sanh giết người rất ít. Súc sanh là tàn sát lẫn nhau, không phải lúc quá đói thì chúng không giết người. Chúng ta xem *Kỳ quan động vật* do người nước ngoài quay lại, chúng ta nhìn thấy như khi hổ, sư tử ăn no, những động vật nhỏ đi tới đi lui bên cạnh chúng, chúng không thèm để ý. Trừ khi quá đói thì chúng bắt một con để ăn. Hình như là chúng ăn một bữa, thông thường đại khái có thể nói là ba ngày, hiện tại trong nhà Phật chúng ta ăn một bữa giữa ngày, chúng ba ngày ăn một bữa. Hổ, sư tử ba ngày ăn một bữa, cho nên chúng sát hại chúng sanh không nhiều. Con người chúng ta sát hại nhiều! Bạn xem mỗi ngày con người chúng ta ăn, sát hại

bao nhiêu? Chúng bắt một con bò để ăn, bắt một con nai để ăn, một mạng. Bạn xem thử con người, bạn xem trong tiệc rượu, ở đó có bao nhiêu sanh mạng? Nếu như nói con tôm, một con tôm là một mạng, bạn giết hại bao nhiêu mạng? Một bữa ăn giết bao nhiêu mạng? Bạn suy nghĩ từ chỗ này, khởi tâm động niệm này, động vật ngoài lúc đói đi tìm đồ ăn ra, chúng không có ý niệm, chúng không tạo tội nghiệp. Con người đáng sợ hơn động vật nhiều. Tôi nghĩ cõi trời đương nhiên là tương đối nhân từ, tạo nghiệp thực sự ít hơn loài người. Cõi trời đọa lạc, đọa lạc tới cõi người, đọa lạc tới a-tu-la, có lẽ sẽ không đọa địa ngục, nặng nhất là đọa tới ngạ quỷ đã nghiêm trọng rồi, tâm tham nặng đọa ngạ quỷ. Cho nên xem xét tỉ mỉ vẫn là có đạo lý. Con người tạo nghiệp nặng hơn bất kỳ cõi nào tạo nghiệp, rất đáng sợ.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, tại sao ngục tốt trong địa ngục đa phần đều hiện ra màu xanh lam?

Đáp: Trên thực tế, màu sắc trong địa ngục cũng không phải là nhất định, trong kinh Phật nói, địa ngục là hóa sanh. Nếu không phải là tạo nghiệp báo địa ngục, địa ngục ở trước mặt thì họ cũng không nhìn thấy. Chúng tôi trước đây, tôi ở Đài Loan có một lão cư sĩ tên là Chu Kính Trụ, lúc tôi mới học Phật ông giúp đỡ tôi rất nhiều. Ông mở văn phòng in kinh ở Đài Loan, văn phòng in kinh Đài Loan là do ông mở, cho nên thời gian đầu những kinh sách mà tôi xem khi học Phật đều là ông tặng cho tôi. Bố vợ của ông là Chương Thái Viêm, nhắc tới Chương Thái Viêm rất nhiều người đều biết, những năm đầu Dân Quốc ông là đại sư quốc học. Bố vợ của ông từng làm phán quan của Đông Nhạc, Đông Nhạc Đại Đế, quỷ vương. Địa vị phán quan rất cao, tương đương với tổng bí thư vậy, địa vị rất cao. Mỗi tối ông đều đi làm, ông nói lúc trời tối sẽ có hai con quỷ nhỏ khiêng kiệu, thời đó vẫn còn ngòi kiệu đi làm, sáng sớm sẽ đưa ông trở về. Ban ngày, ban đêm đều bận rộn, rất mệt mỏi.

Ông từng đưa ra kiến nghị với Đông Nhạc Đại Đế, tức là ông nghĩ tới trong hình phạt của địa ngục có hình phạt bào lạc, tức là nung đỏ cột đồng rồi cho tội nhân ôm. Ông nói hình phạt này quá tàn khốc, có thể phế bỏ hình phạt này không? Đông Nhạc Đại Đế để ông đi xem thử, ông tới pháp trường tham quan đi, phái hai tiểu quỷ đưa ông đi. Đi được một đoạn, tiểu quỷ nói với ông, “tới rồi, ở chỗ này”, ông không nhìn thấy. Đột nhiên ông nhớ tới lời Phật nói, nghiệp lực biến hiện, không phải là Đông Nhạc Đại Đế, không phải là quỷ vương lập ra, đều là nghiệp lực của bản thân biến hiện ra, ông hiểu ra đạo lý này. Trong địa ngục thiết lập nhiều hình phạt như vậy, tuyệt đối không phải là việc của vua Diêm-la, vua Diêm-la không quản chuyện

này. Bản thân bạn tạo nghiệp gì thì tự bạn biến hiện ra hình phạt đó, giống như nằm mộng vậy, đích thực không phải là thật. Cho nên kinh Địa Tạng nói rất hay, địa ngục chỉ có hai loại người có thể đi vào, một là Bồ-tát đi vào độ hóa chúng sanh; còn một loại khác chính là người chịu hình phạt, họ nhìn thấy địa ngục, người khác không nhìn thấy. Cho nên ở trong này không phải là mỗi người nhìn thấy một màu, nghiệp lực chiêu cảm của mỗi người khác nhau. Màu xanh đậm, trong màu xanh xen lẫn màu đen cũng mang ý nghĩa đáng sợ, không phải là sáng sủa, không phải là ánh sáng, dùng màu sắc này, đây là họa sĩ vẽ ra.

Hỏi: Tiếp theo có bốn câu hỏi của đồng tu Hồng Kông, thú cưng bị bệnh nặng, dùng phương thức “hủy diệt nhân đạo” để xử lý, hy vọng giảm bớt sự đau khổ kéo dài mấy ngày trước khi chết của chúng, liệu có nhân quả xấu không?

Đáp: Có, bạn phải hỏi thử thú cưng của mình xem chúng có đồng ý không? Nếu chúng không đồng ý thì chúng sẽ có oán hận. Nếu chúng đồng ý thì chắc là không có vấn đề. Bạn nói với chúng như thế nào? Cho nên nói người cùng tâm này, tâm cùng lý này, bản thân chúng ta nghĩ thử xem, vạn vật đều có ý nghĩ tham sống sợ chết, trong lúc bệnh nặng, sợ bệnh khổ mà bỏ thân, thậm chí là tự sát, ở trong Phật pháp đều không được phép. Tại sao vậy? Đó là nghiệp báo của bạn, nghiệp báo của bạn thì bạn phải gánh chịu; bạn không gánh chịu thì sau khi chết đi vẫn phải thọ quả báo này. Điều này cho thấy con người không được tạo nghiệp ác, tạo nghiệp ác đều chạy không thoát. Tự sát không thể giải quyết vấn đề, nó chỉ khiến vấn đề trở nên phức tạp, phiền phức hơn mà thôi. Không những Phật giáo phản đối tự sát, hầu hết các tôn giáo đều bài xích tự sát, không có tôn giáo nào chủ trương tự sát. Cho nên đối với những động vật khác cũng giống vậy, bạn nên cố gắng chăm sóc chúng, dùng thuốc men, điều chỉnh chế độ ăn uống, môi trường sống của chúng, chú ý vệ sinh cho chúng, như vậy sẽ giảm bớt đau khổ của chúng, đây là đúng đắn, không được giết chúng; giết chúng không phải là nhân đạo, không có chuyện “hủy diệt nhân đạo”. Hủy diệt nhân đạo, đây không phải là người nói, đây là ma nói. Ma dùng bom nguyên tử, ném một quả xuống, khiến thành phố này của các bạn đều bị hủy diệt, hủy diệt nhân đạo, các bạn có thể tin tưởng sao? Họ không nói họ không nhân đạo, họ nói họ rất nhân đạo, bởi vì các bạn quá xấu xa nên phải chịu hủy diệt nhân đạo. Quan niệm này là sai lầm, không được phép có.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói động vật có a-lại-da thức không, liệu cũng cần ít nhất 24 tiếng đồng hồ, hoặc là thời gian càng dài hơn mới có thể rời khỏi thân thể đã chết không?

Đáp: Phàm là động vật đều có a-lại-da thức, nói cách khác là đều có linh hồn. Hầu hết các tôn giáo đều nói, con người sau khi chết đi cũng có thể đầu thai thành động vật, sau khi động vật chết đi cũng có thể quay lại làm người, cho nên gọi là lục đạo luân hồi. Động vật rời khỏi thân thể có khả năng không lâu giống như con người, nhưng cũng rất khó nói. Tại sao vậy? Nếu chúng yêu quý thân thể của chúng, lưu luyến thân thể của chúng, không bằng lòng rời đi thì thời gian này sẽ dài. Nếu như biết thân là gốc khô thì chúng rời khỏi thân thể sẽ nhanh. Cho nên những động vật này cũng phải thường nói với chúng, chúng có thể nghe hiểu, tâm linh có thể cảm ứng. Ví dụ niệm Phật, rất nhiều động vật nghe câu Phật hiệu, chúng thực sự vắng sanh, chúng đi vắng sanh. Còn có động vật, người trong nhà nghe giảng kinh, động vật cũng cùng nghe; thời khóa sớm tối trong chùa, bạn xem có lúc trong chùa nuôi một số động vật, chúng đi nhiều Phật cùng với đại chúng, đây đều là cảnh tượng mà chúng ta nhìn thấy. Cho nên chúng có linh tánh, không được coi thường chúng, chúng có a-lại-da thức.

Hỏi: Câu hỏi thứ bảy, gần đây thân thể càng ngày càng ốm, người thân bạn bè đều vô cùng lo lắng. Xin hỏi nếu đi khám bác sĩ liệu có coi là chấp trước thân kiến không?

Đáp: Đây cũng chưa chắc là chấp trước thân kiến, nếu trong tình huống này thì kiểm tra là tốt, kiểm tra nếu không có bệnh gì thì bạn tiếp tục, tức là không cần thay đổi. Đa phần là khi thay đổi thói quen ăn uống sẽ sanh ra hiện tượng này. Lúc tôi 26 tuổi biết được Phật pháp, phát tâm ăn chay trường, lúc đó mất ba năm cơ thể mới quen, mới thích nghi được. Ba năm đó đích thực rất ốm, xanh xao vàng vọt. Tôi nhớ cân nặng chỉ có 48kg, cũng rất tốt, leo núi leo nhanh nhất, thân thể nhẹ nhàng. Vào thời đó mỗi nửa năm tôi đi kiểm tra một lần, không bị bệnh, cho nên tôi rất yên tâm. Không có bệnh, tôi biết đây là do thay đổi thói quen ăn uống, là bình thường, không phải là bất bình thường, mà là bình thường. Chỉ cần bạn có thể kiên trì thì dần dần quen sẽ ổn thôi.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói đệ tử cân nhắc đến tình hình tài chính của gia đình, hy vọng có thể bố thí tiền dư trong nhà, nhưng chồng con chắc chắn không đồng ý. Nếu giấu gia đình đi bố thí thì liệu có như pháp không?

Đáp: Mặc dù không như pháp nhưng cũng là chuyện tốt, tại sao vậy? Chuyện mà bạn làm, hồi hướng công đức của bạn cho cả gia đình bạn, đừng chỉ vì bản thân mình, vậy thì như pháp. Nếu vì cả gia đình, người nhà không biết làm chuyện tốt thì bạn thay họ làm chuyện tốt, cho dù là lén lút giúp họ làm chuyện tốt cũng rất tốt. Đương nhiên tốt nhất là để cả nhà đều hiểu được, đều thích bố thí, đây là tốt nhất.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu trên mạng. Người hỏi nói, pháp sư nói trong *Khai thị bữa sáng*, đại tâm phàm phu mới có tư cách, mới có năng lực học kinh Hoa Nghiêm, tương lai vãng sanh thế giới Cực Lạc là thượng thượng phẩm. Xin hỏi đó là chỉ thượng thượng phẩm của cõi Phàm thánh đồng cư hay là cõi Thật báo trang nghiêm?

Đáp: Là cõi Phàm thánh đồng cư, không phải là cõi Thật báo, tại sao vậy? Cõi Thật báo đó là phá một phẩm vô minh, chứng một phần pháp thân, không phải người bình thường có thể làm được. Về lý mà nói thì sẽ rõ ràng, bạn có thể buông xuống chấp trước, sanh thế giới Cực Lạc là cõi Phương tiện hữu dư; buông xuống phân biệt, lại phá một phẩm vô minh mới là sanh cõi Thật báo. Cho nên đại tâm phàm phu, nếu họ chưa buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước, tâm lượng lớn có lợi cho họ buông xuống chấp trước, buông xuống được những điều nhỏ nhất, so đo từng chút một trong cuộc sống đời thường ngày, họ có thể buông xuống, tâm lượng của họ lớn. Người Trung Quốc chúng ta thường nói, lượng lớn phước lớn, cho nên sanh tới cõi Phàm thánh đồng cư trong thế giới Tây Phương Cực Lạc, phẩm vị của họ sẽ rất cao, đây là điều mà chúng ta có thể tin tưởng.

Hỏi: Có một vị cư sĩ trẻ tuổi thường ngày tu học theo lời dạy bảo của lão pháp sư. Gần đây trong mộng có thể nhìn thấy thi thể của chính mình; hoặc là lúc nói chuyện với người khác sẽ rời khỏi thân thể nhìn thấy bản thân đang nói chuyện với người khác, cũng cảm giác bản thân không lâu sau sẽ chết. Xin hỏi tại sao lại có hiện tượng này, nên tiêu trừ như thế nào?

Đáp: Chuyện này chính là linh hồn rời thân thể mà người bình thường chúng ta nói tới, là hiện tượng như vậy. Hiện tượng này có, đương nhiên không nhiều. Chúng ta nhìn thấy trong những tiểu thuyết của người xưa ghi chép lại, hiện tại ở nước ngoài có một số báo cáo của y học cũng có hiện tượng này. Nước ngoài hiện tại cũng nói tới linh hồn, rời khỏi thân thể của họ, có thể nhìn thấy thân thể nằm ở trên giường, có rất nhiều người chăm sóc họ, họ có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Điều này cũng chứng minh thần thức của họ chưa hề rời khỏi phạm vi của họ, họ đi xa rồi

thì họ sẽ không nhìn thấy nữa, họ đều ở bên cạnh thân thể. Có tình huống này thì phải tu định, đây là câu hồn lìa khỏi xác mà ngôn ngữ nói tới, cho nên mới xuất hiện hiện tượng này. Nếu tâm địa của người đó thanh tịnh, có thể định lại được thì sẽ không có hiện tượng này. Niệm Phật, tụng kinh, lạy Phật giúp tâm định lại đều có thể tiêu trừ hiện tượng không bình thường này.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, con trai năm nay 17 tuổi, tuổi tác lớn dần thì phát hiện con trai có rất nhiều đặc điểm càng ngày càng nữ tính, bản thân con trai cũng muốn chuyển đổi. Xin hỏi nên làm thế nào để cứu đứa trẻ này, để con sớm ngày tiêu trừ nghiệp chướng, làm một người bình thường?

Đáp: Chuyện này bạn nên đồng thời tiến hành theo hai phương diện, một mặt là từ ý thức, phải kiên định ý thức, ý niệm có ảnh hưởng rất lớn đối với thân thể, sinh lý. Thứ hai là hỏi ý kiến bác sĩ, phải dùng bác sĩ để hỗ trợ, ý thức làm chủ. Các bạn xem tiểu viện Sơn Tây thì bạn sẽ hiểu được, bản thân mắc bệnh nghiêm trọng cỡ nào, bác sĩ không chữa trị được, ý niệm của chúng ta có thể chữa khỏi. Đây chính là câu mà trong Phật pháp nói tới, hết thấy pháp từ tâm tướng sanh, cảnh chuyển theo tâm. Thân thể của chúng ta cũng là cảnh giới gần gũi nhất, ý thức làm chủ thân thể này, tinh thần của bạn khỏe mạnh thì thân thể của bạn sẽ không bị bệnh. Phàm là người bị bệnh thì thường không có lòng tin đối với bản thân, hôm nay nghĩ tới bệnh này, ngày mai nghĩ tới bệnh kia, không có bệnh cũng thành bệnh. Nếu có bệnh, không nghĩ tới, hoàn toàn không để ý đến nó, qua một thời gian thì nó sẽ khỏi, sẽ không còn nữa. Cho nên nhất định không được nghĩ đến bệnh. Tại sao không nghĩ đến Phật? Nghĩ đến Phật thì bạn sẽ thành Phật, nghĩ tới Bồ-tát thì sẽ thành Bồ-tát, nghĩ đến bệnh, nghĩ đến bệnh gì thì bạn sẽ mắc bệnh đó, là đạo lý như vậy. Cho nên nhất định không được nghĩ ngợi lung tung, phải có lối suy nghĩ lạnh mạnh, như vậy mới có thể tiêu trừ nghiệp chướng.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói con là cư sĩ ở Thiên Tân, biết được có một vị tỳ-kheo-ni tới đông bắc bán một vị cư sĩ hơn 70 tuổi làm thầy. Vị sư phụ này tự xưng là “Nguyên Phụ”, đồng thời nói linh hồn của đệ tử ông đều là ông ban cho. Dạy người tu thế giới Như Ý, đồng thời còn viết một quyển sách tên là Thiện Pháp, vị tỳ-kheo-ni này hoằng dương bộ sách này khắp nơi. Xin pháp sư từ bi khai thị.

Đáp: Nếu bà ấy là tỳ-kheo-ni thì bà ấy làm sai rồi, tại sao vậy? Tỳ-kheo-ni là đệ tử Phật, nhất định phải tuân theo lời dạy của Phật-đà, nếu không thì bạn đã phản bội Phật Bồ-tát, tội này rất nặng. Hơn nữa đồng thời, chúng ta chưa từng nghe nói

linh hồn là do người khác ban cho, làm sao có chuyện như vậy được? Chuyện này nói thế nào cũng không thông, đây là ngoại đạo. Phật Bồ-tát đều không thể ban linh hồn cho bạn, nếu Phật Bồ-tát nói linh hồn là do các ngài ban cho, vậy thì Phật Bồ-tát này là ma, họ không phải là Phật Bồ-tát thực sự. Trong kinh đức Phật nói với chúng ta, linh hồn này là bản thân bạn vốn có, là thứ gì? Thật ra mà nói chính là Phật tánh, Phật tánh mê rồi gọi là linh hồn; giác ngộ rồi thì chính là Phật tánh, là chân như tự tánh, vốn sẵn có, không sanh không diệt. Linh hồn này, ở trong kinh giáo của đức Phật gọi là a-lại-da thức, mà a-lại-da thức là chân vọng hòa hợp. Phần chân là bản thể của a-lại-da thức, là tự tánh, là bạn vốn có, vốn là Phật, là vốn có; sau khi mê thì trong đó có vọng tưởng phân biệt chấp trước, gọi là a-lại-da thức, là chuyện như vậy. Cho nên tuyệt đối không phải là người nào đó ban cho.

Tự tánh của chúng ta không hề khác với tự tánh của hết thầy chư Phật, cũng không hề khác với tự tánh của hết thầy chúng sanh, đây là câu “mười phương ba đời Phật, cùng chung một pháp thân” mà trong Hoa Nghiêm nói, đạo lý này rất sâu, rất khó hiểu. Trong kinh Phật thường dùng ví dụ nói, ví tự tánh với biển lớn, cùng chung là một biển lớn; a-lại-da thức của chúng ta là gì? Là bong bóng nước trong biển, a-lại-da thức của họ cũng là bong bóng nước trong biển. Lúc a-lại-da chưa vỡ vụn thì mỗi cái đều khác nhau, bong bóng nước của tôi không phải của bạn; nếu giác ngộ rồi, giác ngộ thì không còn nữa, không còn thì đều giống nhau. Cho nên nói “cùng chung một pháp thân”, phải biết điều này! Trong kinh Hoa Nghiêm, gần đây chúng ta lại đọc tới câu “một tâm một trí tuệ, lực, vô úy cũng thế”, đây mới là chánh pháp, chánh giáo. Đâu có nói linh hồn là người khác ban cho? Làm gì có chuyện này? Đây chắc chắn là sai lầm. Cho nên học Phật không thể không đọc kinh Phật, không thể không học tập theo kinh Phật.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, trong pháp thể tục, hết thầy hiện tượng vật chất phân tích đến cuối cùng đều là hiện tượng dao động sóng, “ngay đó sanh ra thì cũng ngay đó diệt mất”, không sanh không diệt, “không sanh không diệt” là thuộc về hiện tượng dao động sóng. Nhất chân pháp giới, “không sanh không diệt” trong Thường tịch quang liệu cũng thuộc về hiện tượng dao động sóng hay không? Cũng là trường, cũng là ở ngay đó sanh ra thì cũng ngay đó diệt mất đúng không? Hay là nhất chân pháp giới đã không còn hiện tượng dao động sóng? Không sanh không diệt của thế gian và nhất chân pháp giới có gì khác nhau?

Đáp: Vấn đề này trong Phật pháp nói, chỉ chúng mới biết! Bạn phải chứng đắc cảnh giới này thì bạn mới biết được; nói với bạn cũng không nói rõ được, bạn cũng rất khó lý giải. Lời này nói nhiều thế nào đi nữa, đức Phật bảo rằng đều là hý luận, hý luận là đang nói chơi, tại sao vậy? Đây là thuộc về cảnh giới. Cảnh giới này có thể chứng đắc được không? Có thể, Phật nói với chúng ta khẳng định có thể chứng đắc, chỉ cần bạn đoạn hết vọng tưởng phân biệt chấp trước thì bạn sẽ nhìn thấy. Hiện tại bạn đầy đủ vọng tưởng phân biệt chấp trước, nhiều chướng ngại như vậy, tức là Phật tới giảng cho bạn nghe thì bạn cũng nghe không hiểu. Phật giảng rất rõ ràng, bạn nghe không hiểu, tại sao vậy? Chướng ngại ở chỗ của bạn. Cho nên bạn nhất định phải khôi phục tâm địa thanh tịnh, cũng không còn chướng ngại, vậy thì Phật vừa nói thì bạn liền hiểu được, đạo lý ở chỗ này.

Các nhà khoa học phát hiện ra hết thảy vật chất thực sự là hiện tượng dao động sóng, hiện tượng này rất giống với những điều đã nói trong kinh Phật, cho nên chúng tôi cũng rất khâm phục phát hiện của các nhà khoa học. Do khoa học phát hiện, chúng thực một số thứ đã nói trong kinh Phật, mặc dù chúng ta không thể đích thân chứng thực, đọc những thứ của khoa học rất giống nhau. Gần đây họ mới phát hiện ra, 3.000 năm trước Thích-ca Mâu-ni Phật cũng không có máy móc khoa học gì, ngài sớm đã từng nói, hơn nữa còn nói rõ ràng hơn các nhà khoa học, điều này thực sự hiếm có. Điều này khiến chúng ta tin tưởng, thực sự buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước thì trí tuệ bát-nhã trong tự tánh sẽ hiện tiền. Cho nên Phật cũng nói rất hay, hết thảy chúng sanh đều có đức tướng trí tuệ của Như Lai.

Trí tuệ của Như Lai, lúc tôi giảng kinh dùng tứ phần trong duy thức để giảng thì mọi người dễ hiểu. Trí tuệ bát-nhã trong tự tánh vốn sẵn có, tức là chứng *tự chứng phần* trong tứ phần. Mà tự chứng phần là bản thể, tức là pháp tánh, cũng gọi là chân như, đó là bản thể, nó không phải là tinh thần, cũng không phải là vật chất. *Kiến phần*, kiến phần của a-lại-da là tinh thần, *tướng phần* là vật chất, tinh thần và vật chất đều là hiện tượng dao động sóng. Trong tự chứng phần có hay không? Trong tự chứng phần không có hiện tượng dao động sóng, tự chứng phần là nhất chân pháp giới. Cho nên chỉ cần chúng ta buông xuống hết vọng tưởng phân biệt chấp trước. Buông xuống còn có sâu cạn khác nhau, bản thân chúng ta cho rằng đều buông xuống rồi, tập khí vô thi vô minh vẫn còn, những thứ đó không phải bạn muốn buông liền buông được.

Cho nên thực sự có thể buông xuống là địa vị gì? Bồ-tát Sơ trụ của Viên giáo trong Hoa Nghiêm buông xuống rồi, buông xuống hết vọng tưởng phân biệt chấp trước, trong Thiên tông gọi là minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành Phật. Cho nên Bồ-tát Sơ trụ tức là Phật, họ thực sự thành Phật, thật ra mà nói họ không hề khác biệt so với chư Phật Như Lai, tức là trí tuệ, đức năng, thần thông, tướng hảo đều không khác biệt. Khác biệt ở chỗ nào? Khác biệt chính là tập khí của họ vẫn còn, nhưng tập khí không gây trở ngại. Tập khí không cách nào đoạn được, chỉ có thể từ từ để thời gian, thời gian dài rồi tự nhiên sẽ không còn nữa. Bởi vì họ ở trong cảnh giới này thì chắc chắn họ sẽ không thoái chuyển nữa, Bồ-tát Sơ trụ đã chứng tam bất thoái, tức là vị bất thoái, hạnh bất thoái, niệm bất thoái, họ sẽ không thoái chuyển nữa. Cho nên thời gian dài rồi, vậy cần thời gian bao lâu? Trong kinh Phật nói là ba đại a-tăng-kỳ kiếp. Cần thời gian dài như vậy, tập khí của họ tự nhiên không còn nữa, là đạo lý như vậy.

Trong suy nghĩ của chúng ta, có phải là mỗi người nhất định đều cần ba đại a-tăng-kỳ kiếp không? Trong cách nghĩ của chúng tôi là không nhất định, ba đại a-tăng-kỳ kiếp là dài nhất, có khả năng một a-tăng-kỳ kiếp đã không còn nữa. Bởi vì phiền não tập khí của chúng ta khác nhau, có người chấp trước rất sâu, có người thì qua loa một chút, tức là không quá so đo. Không quá so đo thì tập khí của họ nhất định cần thời gian sẽ ngắn; rất chấp trước, rất so đo, thứ gì cũng đều rất để ý thì tập khí của họ tương đối khó đoạn. Trong cuộc sống thường ngày chúng ta có thể lãnh hội được, tập khí vô thủ vô minh đại khái cũng không ngoại lệ. Cho nên Phật nói ba đại a-tăng-kỳ kiếp là thời hạn dài nhất, sẽ không vượt quá thời hạn này. Chúng ta tin rằng người thành tựu trong một a-tăng-kỳ kiếp, hai a-tăng-kỳ kiếp chắc chắn cũng rất nhiều. Như vậy mới có thể nói hợp lý và đầy đủ được.

Ví như đi học ở trường vậy, ở nước Mỹ, nếu bạn đi du học, muốn lấy bằng thạc sĩ, tiến sĩ, thời hạn của họ là bảy năm; thạc sĩ là hai năm, tiến sĩ là năm năm, cho bạn thời gian dài như vậy. Nhưng có một số người rất dụng công, họ học hai ba năm đã lấy được bằng, đây là thực sự có, không phải giả. Tôi nghe nói hình như tiến sĩ Chung Mậu Sâm học bốn năm lấy được bằng, bốn năm học xong khóa học bảy năm của trường đặt ra, cậu ấy đã lấy được bằng. Cho nên đức Phật nói ba đại a-tăng-kỳ kiếp, đó giống như bảy năm mà trường học quy định, đại khái là tình huống như vậy, chúng ta phải hiểu được điều này. Các bạn phải biết, đức Phật không có pháp cố định để nói, Phật pháp là linh hoạt.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói lão Giáo rằng, “Quán Âm dạy chúng ta đại từ đại bi, Đại Thế Chí Bồ-tát dạy chúng ta nhất tâm niệm Phật, tịnh niệm tiếp nối, chẳng mượn phương tiện, tự đắc tâm khai, một câu Phật hiệu liền có thể thành tựu. Nếu chỉ một câu Phật hiệu, tức là Tiểu thừa”. Xin hỏi chỉ một câu danh hiệu A-di-đà Phật là Tiểu thừa nghĩa là sao?

Đáp: Tôi từng nói qua câu này sao? Tôi không nhớ nữa. Chỉ một câu Phật hiệu, không phải là Tiểu thừa, bởi vì trong Tiểu thừa không niệm A-di-đà Phật, A-di-đà Phật là Đại thừa giáo, tuyệt đối không phải là Tiểu thừa giáo. Tiểu thừa giáo thành tựu là ở tứ thánh pháp giới, Thanh văn, Duyên giác, không thể tới thế giới Tây Phương Cực Lạc. Thế giới Tây Phương Cực Lạc là Đại thừa giáo, thế giới Tây Phương Cực Lạc không hề khác Hoa Tạng, hơn nữa khu vực tinh hoa nhất, thù thắng nhất của thế giới Hoa Tạng, giống như trong một thành phố, khu vực phồn hoa nhất, náo nhiệt nhất, cho nên đó không phải là Tiểu thừa. Tức là chỉ dùng một câu Phật hiệu, ông thợ vá nồi, đồ đệ của pháp sư Đế Nhân trước đây chính là chỉ dùng một câu Phật hiệu. Bạn xem ông niệm ba năm, biết trước thời gian vãng sanh, hơn nữa còn đứng mà vãng sanh, bạn xem thù thắng biết bao, ông cũng không biết chữ, cũng chưa từng học kinh giáo. Mặc dù xuất gia rồi nhưng không biết bất kỳ điều gì, tuổi tác lớn rồi, tuổi trung niên xuất gia, con người lại rất khờ, người dưới quê. Cho nên pháp sư Đế Nhân dùng phương pháp phương tiện khéo léo, tìm một ngôi miếu đồ nát ở vùng quê không có người ở, để ông ở đó một mình, dạy ông một câu Nam-mô A-di-đà Phật. Nói với ông: Ông cứ niệm đi, niệm mệt thì nghỉ ngơi, nghỉ ngơi xong lại tiếp tục niệm, tương lai chắc chắn có lợi ích. Ông cũng không biết có lợi ích gì? Dù sao thì sư phụ bảo ông niệm thì ông y giáo phụng hành, niệm được ba năm, bạn xem ông biết trước thời gian.

Sao biết ông biết trước thời gian? Vào hai ngày trước khi ông vãng sanh, ông rời khỏi nơi mình ở, vào trong thành phố thăm người thân bạn bè của ông. Đó là gì? Đi từ biệt, đi thăm người thân bạn bè. Sau khi trở về, ông có một bà lão chăm sóc mình, bình thường nấu cơm, giặt giũ cho ông, nói với bà ấy ngày mai bà không cần tới nấu cơm cho tôi nữa. Bà lão cho rằng hai ngày này ông vào thành phố, chắc là có bạn bè mời ông ăn cơm, cho nên ngày mai không cần nấu cơm nữa. Tới ngày mai, bà lão tới nơi ông ở xem thử, xem ông có ở nhà không? Kết quả nhìn thấy ông đứng ở đó, nhìn kỹ thì thấy qua đời rồi. Trước giờ chưa từng thấy ai chết đứng, cho nên bị dọa sợ, mau chóng đi báo với một số đồng tu học Phật, ngay lập tức phái người tới

chùa Quán Tông báo với lão hòa thượng Đế Nhân. Biết trước thời gian, ông rất rõ ràng, lại không mắc bệnh, chưa từng mắc bệnh, đứng mà vắng sanh. Đứng ba ngày, vào thời đó tới chùa Quán Tông là đi bộ, không có phương tiện giao thông, cả đi lẫn về mất 3 ngày, ông đứng đó ba ngày, đợi lão hòa thượng tới lo liệu hậu sự cho ông. Chuyện này là thật, không phải là giả, một câu Phật hiệu, một câu Nam-mô A-di-đà Phật thành tựu đây.

Tại sao ông có thể thành tựu? Bạn phải hiểu được, ông đã buông xuống mọi thứ. Ông là một người rất khổ, cuộc sống quá khổ, cho nên ông không có một ý niệm nào. Bảo ông niệm Phật, thì ông liền thật thà một lòng một dạ niệm câu Phật hiệu này, ngoài câu Phật hiệu ra không còn bất kỳ điều gì khác. Cho nên ba năm công phu thành phẩm, ra đi tự tại như vậy, tiêu sái như vậy. Cho nên lão hòa thượng Đế Nhân vô cùng tán thán ông, nói rằng các vị phương trượng trụ trì, đại pháp sư giảng kinh thuyết pháp trong những ngôi chùa lớn hiện nay, không ai có thể sánh được với ông. Thật vậy, không giả chút nào, ông tới thế giới Tây Phương Cực Lạc làm Phật rồi. Đây là điều chúng ta nên ghi nhớ, nên noi theo.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, lão pháp sư nói kinh Phật không có ý nghĩa, nhưng khi dùng thì lại là vô lượng nghĩa, đọc kinh không cần nghĩ tới ý nghĩa của kinh. Lại nói đọc kinh phải biết xoay chuyển cảnh giới, phải y giáo phụng hành. Xin hỏi đọc kinh không nghĩ tới ý nghĩa thì làm sao y giáo phụng hành được?

Đáp: Bạn không cần nghĩ tới, lúc bạn đọc kinh, biết được bao nhiêu thì bạn làm bấy nhiêu là được, không cần dùng ý nghĩ của mình để suy ngẫm. Bạn càng có thể thực hành được thì ý nghĩa sẽ càng nhiều, tự nhiên bạn sẽ lãnh hội được. Không cần dùng ý thức thứ sáu, dùng ý thức thứ sáu thì vĩnh viễn không thể khai ngộ. Cho nên đọc kinh tối kỵ nhất là dùng tư duy. Hết lòng thật thà mà đọc, tại sao vậy? Đọc kinh giúp bạn tu định, lúc bạn không đọc kinh sẽ nghĩ ngợi lung tung; lúc đọc kinh thì toàn bộ tinh thần ý chí của tôi sẽ tập trung lại, dùng suy nghĩ lại. Nếu đọc kinh vẫn nghĩ đến ý nghĩa trong đó, không phải là lại lộn xộn sao, không phải lại nghĩ ngợi lung tung sao? Ý niệm của bạn làm sao có thể dừng lại được? Vì vậy không nên nghĩ tới nó, vậy thì bạn gọi là biết niệm.

Cho nên tụng kinh, tôi thường nói là cùng một lúc hoàn thành tam học giới định tuệ, đây là biết tụng. Bạn tụng một tiếng đồng hồ là một tiếng đồng hồ đang tu giới định tuệ, tụng hai tiếng đồng hồ là hai tiếng đồng hồ đang tu giới định tuệ. Nghĩ tới ý nghĩa trong đó, đó là thế nào? Đó là người giảng kinh, họ phải đi nghiên cứu

cách giảng như thế nào. Cho nên pháp sư giảng kinh rất khó khai giới định tuệ, không dễ dàng. Nếu họ biết tu, mỗi ngày họ phải có thời khóa của chính mình, đọc kinh, tuyệt đối không nghĩ; lúc giảng kinh có thể làm chút công việc nghiên cứu. Nếu như công phu giới định tuệ càng sâu thì kinh văn vừa mở ra ý nghĩa liền tuôn trào, không cần bạn phải nghĩ. Những điều bạn nghĩ và chuẩn bị trước, có thể trên bục giảng một câu cũng không dùng được. Cho nên tâm thanh tịnh và trí tuệ mới quan trọng. Hiện tại đã hết thời gian, phía sau còn mấy câu hỏi, chúng ta để lại thứ sáu tuần sau giải đáp tiếp.